
Rozgonyi Iván

ANDANTE

Öreg barátomnak, G. M.-nek

Az úton, látja, fölfelé
 hogy lépked ágra ág,
ki maga lassan lefelé,
 gyökereknél alább;
mert, így vagy úgy, a haladás
 mindenkinek kijut,
az úton nincs is semmi más,
 mint föl-le másik út.

Hová sok gyűrűs vőlegény
 – fasor, toronyiránt,
mit hófátyol a jegenyén
 menyegző táncba ránt?
– köröket írva követik
 a csábos éveket,
a közös vágy követeit,
 hogyan éjig érjenek.

S ne volna semmi az előtt
 más cél, ki ott halad,
hogyan magához vezesse őt
 a tornyos fák alatt,
mint az, hogy végül is – harang
 ha szól az emberért,
előlünk eltűnjék alant?
 – hát akkor minek élt?

A HATODIK STANZA

Orfeusz

„Ein Wesen regt sich leicht...”

(Goethe:

URWORTE. ORPHISCH)

Hogy int felém a velem-összefüggés!
ha lentebb zajnak érthetlenebben
némán rebben beszélő kéz a tuskés
bozót felől: ne félj! hol visszaretten
a józan ész, de még az is, ki küzd és
nem reked lenn – mint annyi tehetetlen...
...hogy int! felém, mikor a völgy felé int,
majd úgy a hegy felé, hogy szinte érint.

EGY ASZTALNÁL

Hadd üljünk szemtől szembe: szemeidbe nézve
láthassam is, míg hallgatom,
mint surran át e tavakon
szived villámaként – hogy szavam megigézzé
– szavad, e robbanó atom,
s te is – visszhangját – mondatom
előbb villanni lásd...

De mondd: hát nem nehéz-e
a sort, mit tinta árnya von
papírtükörre kataton
betűkkel itt – azért, hogy majdan fölidézne
„olvasóján” más kor, mely hangot adhat annak,
– ily fénnel dobni át egy még sötétebb napnak?
Hajolj fölém!

– immár a vers tükrében ezt lásd:
villám elalszik, tó kiszárad,
egy vak hang hagyja el az asztalt, azt a tájat,
ahol beszélgetünk
– beszélünk s láttuk egymást.
Ahol – beszélhettünk.
Ahol – még láttuk egymást.

HOMMAGE À UN MADÁRIJESZTŐ

Csipogott sok madár, dús erkélyek alatt
szárnyas szívét magért kitárva.

De volt, ki önmaga maradt,
kitéve pusztulót, mosolyországi tájra.

Csak állt – termőtokok lenézett őre – lenn,
madárijesztő, marcona
vitéz, magányos katona.

Ott nyomta vállait a néma-védtelen
had mundérjának két begombolt-béna szárnya,
az undor és a fürtelem.

S fent – morzsa lett a gabona.

Domokos Mátyás

MORZSÁK WEÖRES SÁNDOR ÍRÓASZTALÁRÓL

A jobbomon szent Brahma isten
és Visnu ül a balomon,
Sívának már nem is jutott hely,
kinn füttyöget a ganajon.
Csikori csi!
Csikori csa!
Csikori passz!

*

Nagyon
boldog vagyok
és a
könnyem potyog

*